

להיות אמה של דנה

קקאו

מלא רמאות

לאימהות

של גפרורים

אמא לילד שמן, לכי מפה שניה אחת. זה סתם ירגיז אותך, הפעם זו פגישה לאימהות של רבע-עוף. אם יש לך מול, ואין לך בעיות עם קקאו הבוקר של מישקל הנוצה שלך, יש לי פטנט של קקאו עוד יותר טוב. הוא הומצא יום אחד מרוב יאוש, ומסתבר שהוא עובר שיגעון.

קשה מאוד להשמין ילדים רזים, כיוון שגוף התינוק צורך כך וכך קלוריות לכל קילוגרם של גופם. ככל שמישקל הילד נמוך יותר, מובן שגם צריכת הקלוריות שלו קטנה יותר, אבל זה לא תמיד כך. יש גם חשבון אחר, שהוא חשבון של ארוחות. יש ילדים שאחרי מספר שעות, בסביבות שעה מסוימת, רגילים לאכול. לא הייתי ממליצה לתת בבוקר את הסבא והסבתא-בתוך-קערת-הדייסה, כיוון שאז הם באמת שבעים אחר כך למשך שארית היום, אבל להגזים קצת בתוך המשקה של הבוקר, זו גניבת קלוריות בטוחה. זה המאכסיוסם בתוך מינימום, שעדיין לא מפריע לכל שאר היום.

וזה מה שעושים. בהצטברות יומיומית זו דיאטת-השמנה. בבוקר לוקחים בקבוקון שמנת-קפה שכוה, שעולה עשרים ושש לירות, ויש בוה 10% שומן, במקום 3%, כמו בחלב רגיל. שמים את זה בבלנדר עם ביצה שלמה לא מבושלת, כפית דבש, וחצי כפית קקאו (אני שמה אבקת תרופים). לערבב, לשפוך לבקבוק היניקה (זה יוצא 300 ס"ס). וטעם הביצה בכלל לא מורגש.

גמרנו עם המילחמות של הביצה, ואיך לא לבזבז עליה ארוחה שלמה, שאחרי לא-פתחים את המקור. את הקקאו העשיר הזה יכול הילד לגמור לאט-לאט עם סיי פורים ברבע שעה. לכבד את הפסקות השיהוקים, ולא לדחוס הלאה, כיוון שאחרת הם פולטים הכל.

ילדים מאוד מתרגלים לטעם מסויים, ואם הם לא רגילים לטעם הדבש מהתת-חלה, לא להחליף להם את הסוסים באמצע המירוץ, למרות שאני מאוד מתנגדת ל- סוכר, בעיקרון. אפשר אז להחליף רק את החלב בשמנת הקפה הזו. זה יוצא יקר? חכו תראו אילו מחירים פיעשר מוכנה כל-אמשי-יצור-שברירי לשלם, בכדי ל- קבל "יותר ילד".

הכורסא או הכיסא, ולחלק ציונים. בבית אתה לא חשף לביטחון המחץ שלה. האש שלה נספגת כולה בתוך בן-שיחה-הקרוב, אחר כך, כבר לא חשוב בכלל אם האיש-שלה-תיקשורת מורה אותה בתור האידינט האבסולוטי של המדינה. משנה העובדה, שהוא מעביר אותה בכלל, וזו כבר עבודה נקיה של פנינה. את זה, אי-אפשר לקחת לה. זה שלה. בפירוש.

נסה אתה לבטל אותה במגע אישי, בי מיסגרת שיחה תרבותית, מבלי להזדקק לגידופים. תחילה זה קל שיגעון. אבל נסה להמשיך ולבטל אותה גם אחרי שהיא מתייחסת באמת ובכנות לשתן שאתה שופך עליה כאל גשם. לכל סיפור דרושים שניים. בדינמיקת התיקשורת האנושית, אחד בסוף תמיד נכנע לקונצפציה של ה- שני, וזו אף פעם לא פנינה. לא יודעת רבותי, איך היה הזוכמיר פעם. אבל "העם" זה מיספר מלא-כוח. החוכמה שלו זה באמת דבר מיישני.

היגיינה

מיברשות השיניים ומה צריך הבן-אדם לדעת עליהן

עכשיו, אחרי שחיברתי כותרת כליך בומבסטית, אין לי ברירה, אלא באמת לספר. ובכן, מה צריך הבן-אדם לדעת על מיברשתו הפרטית?

ראשית כל הוא צריך לדעת לזרוק אותה. צריך להתאמן חזק בתרגילים נפשיים מאד-מצים, איך נפרדים ממנה אחרי מכסימום שלוש חודשים. אנא, זה לא הדובי מרוט-האווז, שזריקתו כרוכה בחבלה נפשית. מיברשת באמת מפקששת את כל העבודה ברגע שהקוסמטיקה שלה כבר מזויפת.

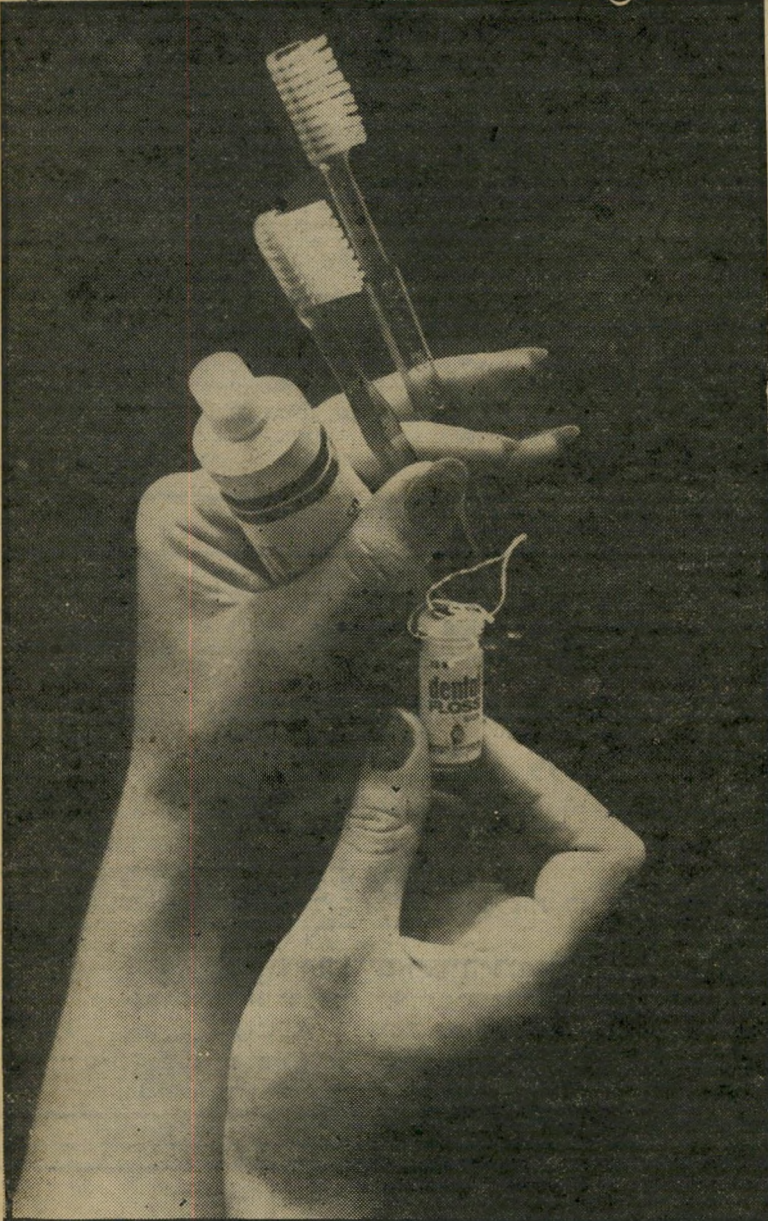
אני תופסת פריחה כשאני רואה בחדרי-אמבטיה מיברשות הבן-קירלי שכאלה, זקנות ואהודות מרוב הרגל שיערן תלוש, חבוט, מרוט - זיפיהן מעורגלות בחן פרוץ רב, כמו מיוזקה, ואיש לא מעלה כלל בראשו לשלשן לפח. מיברשות, זה חוק ידוע של ההיגיון, זה כמו גרבי גברים, קונים אותן רק פעם בחיים. מחירם יכול להיות כמו שתי מנות פלאפל, אך עד שזה לא מת באופן יסודי, לא קונים חדש.

אולי לכן, בונה האצולה האירופית חדרי-אמבטיה עם גומחה בקיר בגודל של אריח, לשם תוקעים את כל אביורי הניקיון הכה פרטי, ונועלים את זה בדלת דקיקה. אני חושבת שטמון בזה רוב היגיון, חוץ מזה צריך לדעת לסלק גם את מיבחר ה- מיברשות של הידידים. רק לאדם הגר בבית, מותר שיהיה בטבו מיגרש קטן למיברשתו.

עכשיו לעניינים. שערותיה של מיברשת יעילה תחוכות וקצורות בקו ישר. זיפיה עשויים חומר סינתטי, כיוון שמקובל שיער טבעי תופס בקלות רבה ויהומים. דרגת הקושי שלה בשום פנים ואופן אינה חזקה, כיוון ש- מיברשת נוקשה מדי עלולה לגרום במיק-רים מסויימים לנסיגת חניכיים, עקב שיפ-שוף נמרץ איתה.

שנית, הניקיון מיד יובן בהמשך, אינו יעיל בעזרתה. גודלה הוא בינוני עד קטן, כיוון שרק במיברשות קטנות ניתן לנקות כל שן ביעילות. אבל זה לא עקרוני. כאשר אדם לומד לנקות את שיניו, הגודל לא משנה.

על מיברשת השיניים החשמלית, הכה נוחה, מושמעת ביקורת רבה. טוענים ש- שימוש סדיר יומיומי בה, גורם לקילקול הסתימות, עקב הוויברציות שהיא משלחת.

נוסח גם בצד הפנימי של השיניים, עם הקפדה מיוחדת על הטוחנות האחוריות, אשר לשם בדרך הטבע קשה הגישה, ורבה העזובה.

טוב זה לא מעשי. אבל אפשר, בלי שום בעיות, לבצע את תנועות הסיבוב המטר רפות הרגילות תנועט למעלה יותר, כדי שהן תפגענה דרך-אגב, בקרשצ'נדו, במקום החיבור הקטלני. עכשיו ברור למה לא מיברשת קשה. גמישות הזיפים היא הנאי חיוני לכניסתם בתוך התעלה, ואיסוף תר-בית המיקרובים החוצה.

אולי זה המקום לקשקש מילה או שתיים על מה זה ליכלוך וניקיון השן.

אחת הבעיות הפסיכולוגיות, בפירוש פסיכולוגיות, של ניקוי השיניים, היא שאין שום ליכלוך נראה לעין אחרי גמר הצניחה, למרות שרובו ועיקרו נדאי נותר בפה. אנחנו רגילים מקטנות להבדיל באופן סביר בין נקי ומלוכלך. טינופת זה תמיד איזה געוונטע תעיה של ליכלוך, שרואים, ובכן השן, זה לא כך. הליכלוך הכי קטלני, שפעולתו הרסנית, יושב בתוך שיכבה כימעט שקופה. אם מסתכלים היטב היטב, אולי מבחינים בפס דקיק, בעל גוף לא עבה יותר מאשר גבינה לבנה הכי עדינה מדוללת במים.

בבתי-המירקחת נמכרים כורים אדומים ללעיסה ויריקה, הצובעים רק את הליכלוך באדום, מקילים על זיהויו, ומאפשרים על דרך הבקרה להתרכז עם הניקיון במקומות התורפה, וכמובן, שום ניקיון אינו שווה פרוטה, ללא החוט הדנטאלי, אחרי הצניח צוח הנמרץ ביותר, פולים בעזרת החוט עוד אוצרות שלמים מבין השיניים. חוט המשי מכוסה השעווה הקטן, המצולם, הוא החוט היעיל ביותר. קומפקטי, ניתן לאריזה אפילו בתוך ארנק כסף של גברים, ובעל איכות מעולה.

עכשיו, כל הבורות בשיניים על אתי ריותכם. אני את שלי עשיתי.

ואם אנחנו בנושא, אז כמה מילים על ציחצוח השיניים. הבעיה מתחילה בעובדה, שקוראים לעסק ציחצוח. רוב האנשים אכן מצחצחים את זה בכמה תנועות שיגרתיות, בעוד שמוקדי העששת מקבלים ליתוף עדין של מים ומישחה. שיניים לא מצחצחים. שיניים מנקים. ואיפה מנקים? תמיד במקום הלא נכון.

רוב בני האדם מקדישים תשומת-לב רבה לפני השן, שבעצם אפילו אכילת תפוח-עץ מנקה את זה. צריך לעבוד עם המיברשת תמיד במקום החיבור של השן לחניכיים. שם, שם בדיוק סביב כל שן, במקום שהיא תקועה בבשר, צריך להמיין תעלה מלאה מיקרובים, ולהתרכז עליהם.

אני יודעת שזה בולשיט לנסות לחנך אוכלוסיה שלמה על תנועות ניקוי נכונות, שהן משהו כמו טאטא אבק במטאטא קטן - בשיניים העליונות מלמעלה כלפי מטה - בלי להחזיר את המיברשת דבוק לשן, אלא באוויר, ובשיניים התחתונות מלמטה כלפי מעלה, כנ"ל, כשהסיפור הזה חוזר על עצמו באותו

ולשטוף את הפה. אז כאשר יש בזה דימום, זה בדיוק מה שלא עושים.

מה שכן, לוקחים את הבקבוקון, מקרבים לו את הפיה עד האיזור המדמם, ולוחצים ישר את התמיסה הבלתי-מדוללת על ה- מקום. מעקמים את הפה כל כמה שדרוש, וגם מטים את הראש על הצד, בכדי לאפשר לנוזל להישאר על הפיגום שלו מיספר שניות, להשלמת העבודה.

בדרך-כלל, אחרי מכה ראשונה לא מדוללת שכזו, העסק מבריא. ממש תוך שעות. פעמים נדירות צריך לחזור על הנגלה הזו עוד הפעם. אז מה, זה מבריא בכל זאת.

בריאות

מה עושים

לחניכיים מדומות

קרה לכם כבר פעם, אוי לנרוויים, שפית-אום, אחרי ציחצוח נמרץ מדי, או סתם בגלל דלקת, התחיל דימום מעצבן בחניכי-כיים, שלא הסכים להראות שום סימנים של הפסקה מרצונו הטוב?

אם קרה לכם פעם דבר שכזה, אתם כבר מכירים את טעם הכיף הנדיר של הצריבה המקומית המעצבנת, ולא צריך להכביד עליכם רוב תיאורים משכנעים. הדבר הכי פרודוקטיבי, והכי בקיצור שאני יכולה לתרום לכם לכבוד העניין הזה, הוא הפנטס הבא:

לכו לבית-המירקחת, וקנו בקבוקון קטן של נוזל נינג'ון. כתוב בהוראות-השימוש שלו לטפסף שלושים טיפות ממנו לתוך כוס, ועם התמיסה המתקבלת - לגרגר,